

Bi taza, my friend

Ez zaitez inoiz formari lotu, hura moldatu eta zure egin, eta utzi hazten, izan zaitez ura bezalakoa. Burua hustu, izan formagabe, moldaeraz, ura bezala. Taza batean ura bota, eta ura taza bihurtzen da. Botila batean ura bota, eta ura botila bihurtzen da. Teontzi batean bota, eta teontzi bihurtzen da. Ura isuri edo pilatu egin daiteke. Izan ura, ene adiskide”, “*Be water my friend?*” munduan diren aipurik ospetsuenen artean ospetsuenetakoa izatera heldu da. Ekialdeko eta mendebaldeko jarraibideen bere laburpen pertsonal moduko horretan biltzen da Bruce Lee legendazkoak landu nahi izan zuen filosofia. Baina hori txino da guretzat. Saiatu saiatzen gara barre-terapia, yoga, pilates, lurrin-terapia edota kosmetika naturala bezalako beste mila ikastaroetan izena ematearen bidez, baina horrela ere ezin lortu, ezin gure eskuak, gure azpiak, gure sorbaldak, gure hitzak, ezin gure burua ur bihurtu. Gure printzipioen teontzia urez bete, eta teontziak teontzi izaten jarraitzen du. Gure demokraziaren botila urez bete, eta botilak ez dio botila izateari uzten. Gure gizartearen taza urez bete, eta zer lortuko dugu, taza izaten jarraituko duela, besterik ez. Ezin dut kontrakoa esan. Gu ez gara ura, taza baizik. Katilua gara. Katilu handia. Taza gogor-gogorra eta handi-handia. Eta ez diot ba nik aurpegi irribarretsuri margotuta ikusten, gehiago ikusten diot zoriontasuna itotzen eta nahigabeen bizitzen ikasi duenaren giza aurpegi serio eta tristea. “Zelarik nahi ez duenari eman bekio arbalda” (*Al que no quiera taza, taza y media*), horixe da gure egunerokotasunaren tazak esateko digun guztia. Herri oso triste tean bizi gara; zerbait ez dabil ondo. Beñatek, takun modu bikainez, hori ere esan egin

CONCETTA PROBANZA

José Luis Padrón

Sarasola

Urkiza

behar baita, zutabea ARGIA-ra bidaltzeko puntuan zegoela publiko egin zutela ETaren agiria, “eraso ekintza armatuak” ez egiteko erabakia hartzen zuela iragarritz. Gaur, ETaren bigarren komunikatu bat daukagu, nazioarteko komunitateari dei eginez, “Konponbideak behar dituen urratsak elkarrekin aztertzeko”. Eta politikarien kasuan behintzat, ez dut nik poztasun berezirik nabaritu. Ditugun agintariak ikusita, agintaririk gabe lasai asko bizi gintezkeela uste dut, baina gure garaiko sistema politiko tristetean poz-pozik gaude gure presidente, alkatete eta zinegotzien gehingoarekin berezkoa duten kirtenkeri maila handiarengatik. Zertarako behar dugu talde armatu baten su-etenaren aldarrikapenaz poztzen ez den gobernu bat? Herri triste batean baino ezin dira horrelako koadro patologikoak gobernaritzat jo. Herri zorionsu batean ospitale-eramango zituzten zuzen-zuzenean, eta tratamendu psikiatrikoa ezarri. Baina ohitu egin gara nahaste-borraste neurotikoa honetan, eta taza batetik beste taza batera doan ura izan nahiago dugu; preso dagoen uraren antzera bizitzen jarraitzea izan da hartu dugun aukera. Urgune itsua gara Platonen leize-zuloan, benetakoa gauzen itzalak baino ez ditugula ikusten. Baina gure buruak argigune batera atera beharko ditugu noizbait, eta hasieran argi gehiegizkoak itsutu egingo gaitu, eta ez dugu deus ikusiko, eta, agian,

Txileko San Jose meategian, 700 metroko sakonengan harrapatuta eta kanpoan maitalea eta emaztea zain dituela dagoen meatzari horren antzera, ezki-lore taza bat edo bi ere beharko ditugu, horrez geroztik, ezer ez dela berdin izango baketsu onartzeko, azkenean ur bihurtu dela dakien taza bat bezain irribarretsua. ■

Zertarako behar dugu talde armatu baten su-etenaren aldarrikapenaz poztzen ez den gobernu bat? Herri triste batean baino ezin dira horrelako koadro patologikoak gobernaritzat jo

